

LEVEND AAS

Katrien Van Effelterre

Levend aas

the house of books

© Katrien Van Effelterre, 2016
© The House of Books, Amsterdam 2016
Omslagontwerp en artwork: Mark Hesseling, Wageningen
Omslagbeeld: EMuratov
Typografie: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 443 4856 9
ISBN 978 90 443 5082 1 (e-book)
NUR 332

www.thehouseofbooks.com
www.overamstel.com

OVERAMSTEL

uitgevers

The House of Books is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

‘Eerst het eten, dan de moraal.’

Bertold Brecht

Ze vraagt zich af of iedereen het aan haar kan zien. Dat ze wacht op een man die haar leven moet veranderen. Geen enkele vrouw heeft ooit zulke hooggespannen verwachtingen bij een blind date gehad. Dat weet Patricia Rodiers heel zeker. Miljoenen vrouwen hebben afspraken gehad met mannen die ze via het internet hebben leren kennen. Maar niet één deed het met de reden die zij vandaag heeft.

Hij is er. Niet zo sterk als anders, maar negeren laat hij zich niet. Ze voelt de druk op haar borstbeen die tegelijk een bondgenoot en een vijand is geworden.

Ze vraagt zich af wat voor indruk ze op hem zal maken.

Ze mag niet te sexy overkomen.

Maar ook niet te preuts.

In een nonchalant lijkend gebaar strijkt ze met haar hand door haar golvende, donkerblonde haar. Haar mond voelt droog. Haar hartslag is sneller dan normaal.

Een wat oudere man aan een tafeltje verderop werpt een goedkeurende blik in haar richting. Ik zie je wel zitten. Dat is wat zijn hebbelijke ogen zeggen. Ze kan het niet opbrengen terug te glimlachen. Geïrriteerd wendt ze haar hoofd af en kijkt naar buiten, waar de fijne lenteregen met een troostende zachtheid neervalt op de straat. Troost is zeldzaam in de lente, dat weet ze heel goed. Meestal brengt het hardnekkige ontluiken van blaadjes alleen een meedogenloze uitgelatenheid met zich mee. Mensen die ijsjes eten. Fietsen. Zoenen. Uitstapjes maken. Lachen. Neuken. Selfies maken. Stiekem met een

ander naar bed gaan. Hun perfecte leven etaleren. Met een schaamteloosheid die wettelijk verboden zou moeten worden.

Ze slikt.

En houdt dan plots haar adem in.

Een goedgeklede man loopt van het parkeerterrein naar de brasserie. Zijn schouders een beetje opgetrokken. Hij heeft zijn handen in zijn zakken terwijl hij met grote passen de straat oversteekt. Ze bekijkt zijn gezicht en herkent de man van de profielfoto. Op dat moment weet ze zeker dat hij het is.

Zodra hij binnenkomt, verandert de uitdaging die haar naar dit moment heeft gebracht in iets onafwendbaars. Ze voelt haar huid zwetend worden onder haar zwarte blouse. Duizend gedachten tollend door haar hoofd. Het moet goed gaan.

Hij hoeft niet rond te kijken. Bij het binnenkomen vindt zijn doelgerichte blik haar meteen, alsof hij vooraf wist dat ze een plekje bij het raam zou uitkiezen.

‘Nicky?’

Zijn ogen zijn grijsblauw. Het soort blauw waar je gemakkelijk in wegdroomt en waardoor je de mogelijkheid van een nachtmerrie helemaal vergeet.

‘Inderdaad, ik ben Nicky Van Oost,’ reageert ze met haar goed gerepeteerde glimlach.

De vanzelfsprekendheid die een nickname op je computerscherm heeft, verdwijnt wanneer je die naam opeens moet uitspreken alsof je je hele leven niet anders hebt gedaan.

‘Marnix Veldkamp,’ zegt hij vriendelijk.

Meteen daarna komt hij dichterbij.

Huid tegen huid.

Zijn kaak voelt gladgeschoren en stevig als hij haar op de wang kust. Zijn geur is fris en subtiel. De combinatie van mannelijke ongepolijstheid en zelfbewustzijn geeft zijn verschijning iets heel aantrekkelijks.

Dit is mis, denkt ze meteen. Hij is te knap. Door haar professionele achterdocht had ze verwacht dat hij lelijk zou zijn. Of op z'n minst voorzien van een klein gebrek, waardoor haar theorie gemakkelijker zou kunnen standhouden.

'Heb je het goed gevonden?' breekt hij het ijs.

Je moest eens weten, denkt ze.

'Ja, natuurlijk. Geen probleem. Zo groot is het centrum van Diepenbeek niet.'

'Nee, dat kan je wel zeggen!' antwoordt hij spontaan. 'Ik stond er nauwelijks bij stil toen ik hier anderhalve maand geleden kwam wonen.'

'Woon je hier nog niet langer?'

De vraag moet nonchalant klinken.

'Ik heb altijd in Grimbergen gewoond. Tot ik zes weken geleden mijn intrek nam in het huis dat ik heb gekocht.'

Ook dit is mis. Verhuisgedrag zou perfect passen in de hypothese die ze zich had gevormd, maar de openheid die hij erover heeft, doet dat niet.

'En toen ben je meteen maar begonnen met daten?'

'Ja. Het leek me een goede manier om wat mensen uit de buurt te leren kennen. Snel en efficiënt.'

'Dat klopt.'

Efficiëntie is een manier om een doel te bereiken, flitst het door haar hoofd. Wat is het werkelijke doel van deze man?

Het staalblauw in zijn irissen stelt haar concentratie op de proef. Bekoring is gevaarlijk. Ze wendt haar blik af en bestudeert discreet zijn lichaam. Ze ziet dat hij sportief is gebouwd. Niet opvallend breed, maar met rechte schouders en een gestroomlijnd figuur. Hij draagt een wit met blauw geruit hemd en een grijze trui van een duur merk.

'Een aperitiefje?' vraagt Marnix.

'Ik houd het bij bruiswater.'

'Een vrouw met karakter die graag het hoofd koel wil houden,' zegt hij smalend. 'Je bedachtzaamheid maakt een man als ik alleen maar

nieuwsgieriger, Nicky.’ Hij kijkt haar gebiologeerd aan en trekt dan een wenkbrauw op. ‘Ik hou namelijk wel van een uitdaging.’

‘O ja?’

‘De mannelijke natuur is jou vast niet onbekend. En er is niets wat het jachtterrein van de man zozeer heeft vergroot als het internet.’

Ze kijkt hem taxerend aan. Heeft ze te snel geoordeeld dat hij niet de man is die ze zoekt?

‘Ik choqueeer je toch niet met deze uitspraak?’

‘Er is wel meer voor nodig om mij te choqueren.’

Hij grijnst. ‘Die indruk had ik ook al. Je lijkt me een ondernemende persoon. Net als ik.’

‘Is dat zo?’ gaat ze gretig op zijn uitspraak in. ‘Wat verwachtte jij vandaag dan te ondernemen?’

Hij glimlacht en kijkt geheimzinnig.

‘Mijn verwachtingen lagen niet helemaal vast. Maar het ondernemen van mijn uitstapje naar deze plek om jou te ontmoeten, was beslist een goede zet.’

Zijn suggestieve blik snoert haar enkele seconden de mond.

‘Ben je misschien ook een professionele ondernemer?’

De zin klinkt veel koeler dan ze bedoelt. Om hem te strikken, moet ze wat sensueler uit de hoek komen. Als ze hem er niet toe kan verleiden zijn plan ten uitvoer te brengen, is alle moeite voor niets geweest. Maar iets vertelt haar dat deze man geen plan heeft en dat ze bij de verkeerde zit. Het is een gevoel dat hoogst ongelegen komt.

‘Ik ben ingenieur,’ zegt hij nadat de serveerster de drankjes heeft gebracht. ‘Tot een halfjaar geleden heb ik bij de Federale Overheid in Brussel gewerkt. Toen ik vorig jaar drieënveertig werd, besloot ik dat ik er voor een tijdje genoeg van had. Nu heb ik een paar jaar loopbaanonderbreking genomen om meer tijd te hebben voor mijn passies.’

‘Zoals vliegen?’

‘Ja, dat is inderdaad mijn grootste passie. Met een profielnaam als “Daedalus” weet je meteen waar je aan toe bent.’

‘Dat weet ik nog zo net niet. Lang niet iedereen is thuis in Griekse mythologie.’

‘Klopt. Maar ook lang niet elke man durft het gezelschap van een intelligente vrouw aan.’

Patricia glimlacht om het compliment.

‘Je had ook “Icarus” kunnen kiezen, als het om vliegen ging.’

Hij kijkt haar strak aan.

‘Dat heb je fout. Ik ben niet het soort man dat door overmoed te dicht bij de zon vliegt om dan zijn wassen vleugels te zien smelten. Bij vliegen is het heel belangrijk dat je je grenzen kent en alleen goed berekende risico’s neemt, als je het wilt overleven.’

‘Zelfbeheersing dus,’ vat Patricia samen. ‘Veel mannen pretenderen daarover te beschikken, maar er zijn er maar weinigen die de eigenschap ook daadwerkelijk bezitten.’

‘Precies. Ik vloog in mijn vrije tijd al jaren met sportvliegtuigjes. Het vliegen gaf me zoveel adrenaline dat ik te ver dreigde te gaan en te veel risico’s nam. Daarom besloot ik een paar jaar geleden mijn instructeursbrevet te halen zodat ik anderen kon leren vliegen.’

Hij is te uitzonderlijk, denkt ze. En tegelijk te normaal.

‘Ik vind het intrigerend dat je vliegt. Vliegtuigen zijn niet het eerste waar een mens aan denkt als het over “boys and toys” gaat.’

Hij kijkt geveild.

‘Ik doe niet graag wat de grote massa doet, maar zo uitzonderlijk ben ik ook weer niet. Ik hou bijvoorbeeld net zo goed van snelle wagens of van motoren, al ben ik daar niet actief mee bezig. Heb jij ooit gevlogen?’

‘Nee. Niet zo.’

‘Zou je het zien zitten om met mij hogere sferen op te zoeken?’ In zijn ogen twinkelt iets, en Patricia reageert met een uitdagende glimlach. ‘Een gratis luchtdoop bedoel ik natuurlijk.’

‘O, wat jammer,’ reageert ze met schalkse blik.

Ze wacht een paar seconden in de hoop dat hij zal toeslaan. Het is een schot voor open doel, maar hij laat zijn kans onbenut.

Haar intuïtie schreeuwt haar toe dat ze helemaal fout zit. Ze voelt zich als een jager die op vijf meter afstand een olifant heeft gemist.

Om het zeker te weten, wil ze een allerlaatste poging wagen.

‘Zullen we hier een hapje eten of liever bij mij thuis?’

Ze steekt nu haar borsten vooruit, buigt lichtjes over het tafeltje heen en laat geen twijfel bestaan over haar intenties. Het is een meevaller dat ze de fysieke aantrekkingskracht niet hoeft te veinzen. Dat is dan ook het enige wat meevalt, want hij reageert diplomatisch: ‘Het eten ruikt best lekker. Ik vind het prima hier.’

Verdomme.

Het is verloren.

Ze zucht discreet en de moed zakt haar in de schoenen.

Ostentatief kijkt ze naar het schermpje van haar mobiele telefoon.

‘Ik vrees dat ik zal moeten passen voor vanavond. Er is net een bericht binnengekomen. Wil je me even verontschuldigen? Ik moet een telefoontje doen en loop meteen even naar het toilet,’ zegt Patricia terwijl ze opstaat.

Bij de toiletten checkt ze of ze zich alleen in de ruimte bevindt. Dan schuift ze de kraag van haar blouse opzij en zegt in een microfoonje: ‘Blaas de actie maar af, chef. Dit is niet de man die we zoeken.’

‘Ben je honderd procent zeker?’

‘Tweehonderd procent. Schakel de apparatuur maar uit.’

‘Oké Patricia. Over en uit.’

Ze koppelt het zendertje los van haar heupgordel, zet het uit en stopt het in haar handtas. Het draadje met de microfoon laat ze nog even zitten, want dat kan ze niet verwijderen zonder zich helemaal uit te kleden. Ze zucht en vervloekt zich om haar flater.

Wanneer ze terugkomt van het toilet, zit Marnix gebiologeerd te kijken naar een plek achter in de brasserie. Patricia kijkt nu ook en ziet een glazen wand met daarachter een voliëre waarin een papegaai met een rode kop op een tak zit.

‘Arm beest,’ mompelt ze.

‘Dat kan je niet weten,’ reageert Marnix. ‘Misschien is hij wel beter af dan heel wat mensen die hier komen.’

Ze heeft geen zin om te reageren.

‘Alles in orde, Nicky?’

Mannen merken zelden dat er iets met je aan de hand is, behalve wanneer dat je erg slecht uitkomt. Zoals nu.

‘Ja hoor,’ zegt ze zo opgewekt mogelijk.

Maar dit is geen man die zich iets op de mouw laat spelden.

Hij buigt zich naar haar toe, kijkt naar haar hals en zegt dan vriendelijk: ‘Er zit daar een draadje los, denk ik.’

Verschrikt kijkt Patricia naar beneden en ziet wat hij bedoelt.

Wanneer ze opkijkt ontmoet ze zijn koele, blauwe blik die geen leugens duldt.

‘Wie ben je echt?’

Ze is zo ontgoocheld dat ze niet langer kan doen alsof.

‘Ik ben Patricia Rodiers. Ik was het lokaas voor vanavond.’

‘Wablief? Zei je “lokaas”?’ Marnix lacht eerst en staart haar dan aan alsof ze net heeft gezegd dat ze in een vorig leven een man was.

‘Ja, ik ben levend aas. Dat is mijn job. Ik werk voor de Federale Gerechtelijke Politie.

‘En de politie had het op mij gemunt?’ vraagt Marnix ongelovig. ‘Dat is dus de enige echte reden waarom je met mij een afspraakje maakte via *Lovequest*?’

‘Laten we zeggen dat er aanwijzingen waren die deze interventie verantwoord maakten. Het spijt me dat je hierin betrokken raakte.’

‘Ik heb geen spijt,’ reageert Marnix tot haar verrassing met indringende blik. ‘Ik vond het best een boeiende ontmoeting.’

‘Ja, dat wil ik wel geloven. Sorry, maar ik moet nu gaan.’

‘Geen zin meer in een koffietje of een glas wijn?’ zegt hij onthutst.

‘Ik moet ervandoor.’

Patricia staat op en legt een verkreukeld bankbiljet op de tafel.

‘Laat de rest maar zitten.’

‘Betekent dit ook dat die luchtdoop niet doorgaat?’

Patricia glimlacht flauwtjes. ‘Bedankt voor het aanbod, maar ik ben weduwe. Mijn man kwam om bij een interventie. Ik zoek geen relatie.’

‘Een luchtdoop is geen relatie,’ zegt hij met een uitdagende blik. ‘Anders zou ik al veel relaties zijn begonnen.’

Ze neemt haar handtas en trekt vastberaden haar jas aan. ‘Ik vond het ook een boeiende ontmoeting, Marnix. Bedankt.’

Dan draait ze zich om.

2

Eenmaal buiten verkoelt de regen haar verhitte wangen, maar het gevoel van bevrijding dat sinds een paar dagen binnen handbereik leek, blijft pijnlijk uit. Er drukt nog steeds iets zwaars op haar borstbeen, en dat is niet de kabel van het zendertje dat onder haar beha is geplakt. Het besef zich te hebben vergist, haalt haar helemaal naar beneden. Ze had vertrouwd op haar intuïtie, in de vaste overtuiging dat ze het bij het rechte eind had. Hoe kon ze deze inschattingfout maken?

Wanneer een schel geluid weerklinkt, is ze alert. Meteen voelt ze zich kwetsbaar en heeft ze de indruk dat ze wordt geobserveerd.

Ze kijkt schichtig om zich heen, maar realiseert zich dan dat ze spoken ziet en dat het geluid alleen maar van haar telefoon kwam. Haar reactie op het sms-sigitaal maakt duidelijk hoe gespannen ze is. Het bericht van haar afdelingshoofd is formeel:

Ik verwacht je in mijn kantoor.

Guido Sanders schrijft geen woord over de operatie zelf. Dat betekent dat hij ziedend is. Dit is het stuk waaraan ze de grootste hekel heeft.

Diep in gedachten verzonken, zoekt ze naar haar sleutels. Dan hoort ze snelle voetstappen dichterbij komen. Haar adem stokt en ze wil omkijken, maar net op dat moment voelt ze een hand op haar rechterschouder.

Ze kijkt opzij en ziet in een flits een zwart voorwerp dat in haar richting wordt geduwd.

‘Je bent iets vergeten. Hier is je paraplu,’ zegt de vertrouwde stem van daarnet.

‘O, dank je wel,’ stamelt ze, onder de indruk van Marnix’ onverwachte opduiken.

‘Geen dank,’ zegt hij.

Zonder verdere uitleg draait hij zich om en loopt rustig weg.

Zijn frisse geur vult de vochtige lucht.

‘Alles oké met je, Patricia?’ vraagt Matthieu Deschrijver wanneer ze de vergaderruimte binnenkomt. Sanders en Verbiest kijken elkaar afwachtend aan.

‘Ja, natuurlijk,’ antwoordt ze. ‘Hij was niet de ontvoerder, dus ik ben nog ongedeerd,’ voegt ze er op ironische toon aan toe.

Matthieu lacht niet en de muren van het Blauwe Lab voelen voor het eerst een beetje beklemmend. De nieuwe naam voor de zaal waar hun teamvergaderingen plaatsvinden, was snel gekozen. ‘Experimenteren met misdaadtheorieën lijkt op scheikunde,’ had Sanders gezegd. ‘Soms ontdek je iets revolutionairs. En soms ontploft een hypothese in je gezicht, net als in een labo.’

Het liefst wil Patricia zo snel mogelijk weer weg uit de vergaderzaal, zodat ze deze tegenvaller in haar eentje kan verwerken.

‘De kans dat we de slachtoffers levend terugvinden, wordt met de dag kleiner,’ stelt Xavier Verbiest van de Cel Vermiste Personen. ‘Daarom is het belangrijk dat we alles op alles zetten en ieder spoor ernstig nemen. Het is dus goed dat we deze interventie hebben gedaan.’

‘Dank je wel, Xavier,’ zegt Patricia. ‘Maar toch vind ik het erg dat ik er zo naast zat.’

Guido Sanders luistert zwijgend en ademt diep in en uit, zijn buik golvend als een zee bij opkomende storm.

‘Patricia, kom je even mee naar mijn kantoor?’

Daar heb je het. Nu krijgt ze vast de volle laag.

Nadat een van de technische experts haar van de resterende zender-

tjes heeft bevrijd, loopt ze met lood in haar schoenen naar Sanders' territorium.

'Ga zitten,' mompelt zijn zware basstem.

Het blijft stil. Bijna een halve minuut wacht Sanders voordat hij begint te praten. Patricia voelt zich niet veilig. Al de hele avond niet.

Stilte is Sanders' favoriete strategie om ervoor te zorgen dat mensen zich ongemakkelijk voelen. Patricia voelt zich nerveuzer worden en stapt vrijwillig in de val door zelf te beginnen met praten.

'Je vindt vast dat ik dit beter had moeten inschatten. Ik heb er ook geen goed gevoel bij hoe het is gelopen. Na de eerste minuut wist ik al dat hij niet onze man was. Hij was te weinig berekend. Te open.'

'Toch was je heel overtuigd bij het opzetten van deze interventie.'

'Ja, en je weet ook waarom. Er waren twee duidelijke aanwijzingen in het mailverkeer. Hij wilde per se afspreken bij XO in Diepenbeek en er was het stuk over de ogen. De man met wie het laatste slachtoffer had afgesproken, wilde ook naar XO. Toen deze man schreef: "Elkaar in de ogen kijken, daar kunnen geen honderd mails tegenop", dacht ik zeker te weten dat hij het was.'

'Er waren inderdaad goede argumenten voor je hypothese,' zegt Sanders rustiger dan ze had verwacht. 'Maar de argumenten waren onvoldoende. We zijn te sterk afgegaan op jouw intuïtie. Hoe correct die vaak ook is, deze keer hadden we het fout. Maar jou treft geen schuld. Ik heb de eindverantwoordelijkheid over alle interventies en ik heb deze actie zelf goedgekeurd. Misschien wordt het tijd dat we het verleden achter ons laten en ik ophoud jou anders te bekijken dan de rest van mijn team.'

Zijn toon is niet dreigend, maar zijn woorden zijn dat des te meer. Het krediet dat ze sinds Rino's dood altijd bij haar baas heeft gekregen, is op. Sanders voelde zich schuldig over het incident en daarom had hij zich de verantwoordelijkheid toegeëigend om voor haar te zorgen.

'Ik zou niet willen dat je mij anders bekeek, en ik heb daar trouwens ook nooit om gevraagd. Ik hoef geen voorkeursbehandeling.'

‘Dat weet ik. En je gaat die ook niet meer krijgen. Ga naar huis, Patricia, en slaap wat. De zaak-*Lovequest* lossen we vandaag niet op.’

Ze staat zuchtend op en draait zich nog één keer om vooraleer ze bij de deur van het kantoor is. Sanders’ blik is onpeilbaar diep. Alsof er geen woorden bestaan voor de duistere gedachten die door zijn hoofd malen.

Wanneer ze uit het kantoor van haar chef komt, kijkt Matthieu haar nieuwsgierig aan.

Zijn spitse neus torst een bril met een te zwaar montuur en zijn bleke gezicht verraadt vele uren achter de computer, voor zijn werk als chef van de FCCU, de Federal Computer Crime Unit.

‘Het viel wel mee,’ zegt ze op gedempte toon.

‘Natuurlijk viel het mee,’ steunt hij haar. ‘Hij weet verdomd goed dat jij de beste undercoveragente bent die hij ooit zal hebben.’

Soms benijdt ze hem om de schijnbare eenvoud van een leven in de cyberwereld.

‘Heb je zin om nog iets te gaan drinken om het allemaal te vergeten?’ voegt Matthieu eraan toe.

‘Nee, liever niet eigenlijk. Ik heb vandaag al lang genoeg met een drankje aan een tafeltje gezeten.’

‘Ja, natuurlijk. Dat snap ik wel. Ik denk dat ik nog even op kantoor blijf.’

‘Waarom dan? Het is zaterdagavond. Wil je niet naar huis?’ Ze kan zich niet herinneren dat Matthieu ooit een sociaal leven heeft gehad, maar erg lijkt hij dat niet te vinden.

‘Ik heb nog te veel adrenaline om te kunnen slapen en ik moet nog wat data verzamelen voor een fraudezaak. Het is ondenkbaar wat je via het internet allemaal vindt.’

‘Ja, vertel mij wat,’ reageert Patricia moedeloos.

‘Laat de moed niet zakken. Terwijl je onderweg was naar hier, zei Xavier ook nog tegen Sanders dat het gewoon brute pech was, want je bent een steengoede undercoveragente met een scherpe intuïtie.’

‘Hoe genereus van hem. Nou ja, je weet toch wel waarom hij bij

mij in het gevlug wil komen? Hij zit midden in een echtscheiding en waagt nu zijn kans om mij in zijn bed te praten.'

Matthieu grijnst: 'Maar daarvoor ben jij natuurlijk veel te professioneel.'

'Toevallig wel, ja!'

Matthieu geeft haar een klopje op de schouder.

'Rino zou trots op je zijn. Dat weet ik zeker.'

'Ik niet,' mompelt ze terwijl ze door de gang loopt, maar dat hoort Matthieu niet meer. Pas wanneer ze de glazen deur aan het einde van de gang achter zich sluit, ziet ze dat Matthieu haar nog steeds staat na te kijken.

3

De tabletcomputer die tegen de muur hangt, produceert een kort geluidje om aan te geven dat de connectie tot stand is gebracht. Hij kijkt tevreden naar het scherm en drukt er zachtjes met zijn wijsvinger op om de verschillende functies te doorlopen.

De sensoren die zijn ingebouwd in de matras waarop ze ligt, blijken een prijzig, maar uiterst verfijnd technologisch hoogstandje te zijn. Zelfs zonder de camera in te schakelen, kan hij aan de belasting van de drukpunten zien dat ze plat op haar rug op het bed ligt, met haar knieën opgetrokken. De gedachte aan het vrouwenlichaam dat slechts op enkele meters van hem verwijderd ligt, is tegelijk zijn kwelling en zijn genot.

Hij wacht enkele seconden tot hij zijn zelfbeheersing terugvindt en geniet dan van de manier waarop hij erin is geslaagd alle parameters van de realisatie van zijn missie tot in het kleinste detail bij te houden.

Volgens de sensor in het hoofdkussen is haar hartslag licht verhoogd. Dat vindt hij geen onaardige gedachte.

Via het scherm van de tablet bekijkt hij haar lichaamstemperatuur en drukt dan op een toets die een grafiek maakt van de data die tot nu toe over haar fysieke toestand werden verzameld.

Gewend om het beste tot het laatste te bewaren, verkneukelt hij zich over de functionaliteiten die hij vandaag nog niet heeft bekeken. Een gewoon mens zou het vast ongelooflijk vies vinden, maar zelf is hij nog altijd erg onder de indruk van het ingenieuze systeem dat is ingebouwd in de wanden van het reservoir dat onder de afvoer van het toilet is gebouwd. Er bestaat ongetwijfeld geen discretere manier

om de hormoonspiegel van een vrouw bij te houden, concludeert hij al grijnzend. De automatische analyse van de urine zal hem iedere dag haarfijn vertellen hoe het met haar oestrogeen- en progesteronspiegel gesteld is. Daar kunnen de meeste mannen alleen maar van dromen.

Het leuke is dat hij strikt genomen niet eens hier hoeft te zijn om aan die informatie te komen. Hij kan alle data door het systeem naar zijn mobiele telefoon laten sturen zodat hij op iedere plek de informatie kan opvragen die hij nodig heeft. Voorlopig zal hij dat echter niet doen. Hij heeft geen zin om met zijn mailaccount extra risico's te nemen door dataverkeer dat niet strikt noodzakelijk is. Bovendien vindt hij het veel te boeiend om hier lijfelijk aanwezig te zijn.

Bij de gedachte aan het woord 'lijfelijk' vindt hij dat hij lang genoeg heeft gewacht en schakelt hij de camera in.

Hoewel zij hem niet kan horen, houdt hij op dit moment iedere keer weer zijn adem in, om de aanblik van zijn geheime schat op geen enkele manier te verstoren.

Kijken mag.

En aankomen ook, bedenkt hij opgewonden.

Maar hoeveel bevredigender is het om eerst naar haar te kijken, dan over haar te fantaseren, en haar dan pas te voelen?

Patricia kan nauwelijks wachten om Nicky Van Oost opnieuw tot leven te wekken. Wanneer ze thuiskomt neemt ze niet eens de tijd om haar jas uit te trekken voor ze de computer aanzet.

Terwijl het ding opstart, loopt ze naar de keuken voor een glas wijn en vraagt ze zich af waar ze precies de fout in is gegaan.

Carina Peeters verdween op donderdag drie april, nu iets meer dan drie weken geleden. Haar moeder vreesde dat ze ervandoor was met haar ex-man, die ze omschreef als een marginale figuur die constant in binnen- en buitenland op de dool was. Daarom hadden ze haar verdwijning niet meteen als zorgwekkend beschouwd. Tot negen dagen later Merel Jacobs verdween nadat ze aan een vriendin had verteld dat ze een date had geregeld via de website *Lovequest*.

Sanders liet daarop Matthieu Deschrijver onmiddellijk de websitebeheerders contacteren en vroeg zelf via de onderzoeksrechter een bevelschrift om de website-activiteit van achter de schermen te mogen volgen via een monitoringsysteem.

Matthieu stelde vast dat ook Carina actief was geweest op de datingsite, en dat Merel via *Lovequest* met een man een afspraak had gemaakt bij xo in Diepenbeek op de zaterdagavond waarop ze verdween.

Patricia zucht. Had ze het daarna anders moeten aanpakken?

Ze ging undercover en daarmee werd Nicky Van Oost geboren. Zij moest het soort vrouw zijn waar de meeste mannen van droomden: knap, zelfverzekerd, niet op haar mondje gevallen en voorzien van een gezonde dosis sexappeal.

Patricia logt in op *Lovequest* en voelt hoe de frustratie haar boos maakt.

Hij móét ertussen zitten. Ze heeft eroverheen gekeken. Ze is te snel gegaan. Nu moet ze slimmer zijn. Harder zoeken. En hem vinden.

Alleen is het nu geen optie meer om haar collega's bij haar strategie te betrekken. In ieder geval haar chef niet, want zijn boodschap was heel duidelijk geweest. Ze moet zich volgens hem gedeisd houden en wat rust nemen, want ze heeft gefaald.

Het is na middernacht wanneer ze de reacties die ze heeft binnengekregen, opnieuw grondig uitvlooit. Inmiddels zijn het er in totaal drieënnegentig geworden.

'Hallo, ik ben Henk en ik ben zevenendertig. Na drie stukgelopen relaties vraag ik me soms af of de ware liefde werkelijk bestaat. In ieder geval houd ik niet op ernaar te zoeken. Misschien ben jij mijn ware wel?'

'Hoi. In de eerste plaats ben ik op zoek naar vriendschap. Je moet tenslotte weten of het klikt. Verder zien we dan wel. Wat denk jij? Mijn naam is Klaas, by the way.'

'Dag lieve dame. Ik ben Tony en heb heerlijke handen. Om te beginnen... Ik hou van sauna en ben goed in massage. Zin om eens af te spreken?'

Het duizelt voor haar ogen wanneer ze bijna door de berichten heen is. Nergens ziet ze een reactie die haar aandacht vasthoudt. Er zijn natuurlijk ook nog de tientallen knipogen die ze heeft ontvangen. De profielen van de verzenders heeft ze vluchtig bekeken, maar misschien moet ze er nog een keer doorheen gaan. Morgen, wanneer ze zich alerter voelt.

Patricia wrijft in haar ogen en hoort dan het pling-geluidje van het pop-up venster dat onderaan het scherm verschijnt.

'Beste bezoeker, er zijn drie nieuwe profielen geregistreerd.'

Het eerste profiel heeft als nickname 'BearySweet'. De foto toont een man van achtentwintig die er eerder uitziet als vijftig.

Het tweede profiel heet 'Yannick_S' en heeft geen foto. 'Bi' staat er bij seksuele voorkeur.

Ze zucht en vraagt zich af waar haar aanpak de mist in is gegaan.

Nicky zette bij het begin van het onderzoek meteen de jacht in op een man die zich 'Runner' noemde, en met wie Merel haar afspraak bij xo had gemaakt. Ze stuurde een berichtje naar Runner, zeker dat ze de ontvoerder daarmee heel dicht op de hielen zat:

'Je profiel ziet er erg aantrekkelijk uit. Heb je zin om elkaar wat beter te leren kennen? Ik alvast wel!'

Maar er kwam geen reactie.

'Als hij slim is, dan gebruikt hij zijn oude profiel na de ontvoering niet meer,' had Matthieu daarop gezegd. 'Zelfs niet om zijn mail te checken, want elke operatie houdt voor hem een extra risico in.'

'Natuurlijk,' had zij gereageerd. 'De dader kan gewoon een tweede profiel hebben gemaakt of met meerdere profielen tegelijk opereren.' Dat maakte het er niet gemakkelijker op. Carina had namelijk niet online een afspraak met haar ontvoerder gemaakt, maar ze had wel met tientallen mannen gemaïld en telefoonnummers uitgewisseld.

'Hoe kan je nu zo onvoorzichtig zijn?' was Patricia's eerste reactie geweest.

'Veel mensen gebruiken een prepaidkaart wanneer ze gaan daten,' had Matthieu gereageerd. 'Dan blijft je identiteit beschermd, dus zoveel risico loop je daar niet mee.'

Misschien meende Carina het daten niet eens serieus, had Patricia gedacht. Het kon best alleen maar bedoeld zijn om haar ex jaloers te maken en dat verklaarde ook meteen waarom ze met zoveel mannen tegelijkertijd contact legde. Alleen is een van die contacten haar erg duur komen te staan.

Hoe dan ook had Patricia niet de fout gemaakt om alle contacten van Carina een persoonlijk bericht te sturen. Als de dader ertussen

zat, misschien zelfs met meerdere profielen, zou hij zo doorhebben dat zij met een standaardbericht op meerdere mannen tegelijkertijd jaagde. En dat was bepaald geen eigenschap die veel mannen in een vrouw wisten te appreciëren.

Omdat ze ook niet gewoon kon zitten afwachten, stuurde Patricia met de hulp van Matthieu automatisch een knipoog naar alle mannelijke profielen op de site in de leeftijdscategorie van twintig tot zestig jaar.

Als de dader ertussen zat, was de kans heel groot dat hij contact zou zoeken.

‘Hij, samen met nog een paar honderd andere mannen,’ had Patricia toen gezegd.

Pasen, het feest van de verrijzenis. Hij voelt zijn opwinding toenemen wanneer hij daaraan denkt. Een mooiere dag voor een nieuwe kans om zijn langgekoesterde verlangen bevredigd te zien, had hij zich niet kunnen wensen.

Als ze ook maar een beetje op haar foto lijkt, dan wordt Jessy het prachtigste exemplaar dat hij ooit van dichtbij heeft gezien. Al is de concurrentie op zijn werkerrein moordend.

Hij grinnikt om zijn woordspeling, loopt naar de kast en kiest zorgvuldig zijn outfit. Hij weet dat vrouwen veel belang hechten aan kleren. De meesten houden van casual chic, de dresscode die comfort met stijl verzoent. Wat kunnen ze onzin toch altijd mooi verkopen, maar als dat is wat ze willen, dan zullen ze het van hem krijgen. Taxerend bekijkt hij zijn naakte torso in de spiegel alvorens zijn hemd aan te trekken.

Hij bestuift zijn hals royaal met Aqua di Giò en checkt zijn portefeuille. Hij wil genoeg cash op zak hebben zodat hij zijn kredietkaart niet hoeft te gebruiken.

Wanneer hij wegrijdt in zijn donkergrijze Audi Quattro, geniet hij van de verwachtingsvolle spanning die zich door zijn hele lijf verspreidt. Haar beroep en haar mails hebben hem geleerd dat ze het type is dat gewend is alles onder controle te hebben. Zijn type dus. Bij die gedachte heeft hij moeite om zijn opwinding onder controle te houden.

Wanneer hij zijn terrein betreedt, is het object van zijn bekoring er nog niet. Zo is het perfect. Zijn neusvleugels trillen wanneer hij inademt en genoegzaam denkt aan wat er komen gaat.

‘Had u gereserveerd, meneer?’ vraagt de ober.

Hij laat zich leiden naar het tafeltje vlak naast de toog. De plek bevindt zich in een inhammetje vanwaar hij een goed overzicht over de ruimte heeft, terwijl hij zelf niet opvalt.

Vastberaden gaat hij zitten en legt zijn jasje opgevouwen op het bankje naast zich.

‘Had u al graag een aperitiefje?’

‘Nee, ik wacht nog even op mijn afspraak.’

‘Zoals u wenst, meneer.’

Alsof de verrezen Heer het zo heeft georganiseerd, komt ze net op dat moment binnen.

Hij voelt haar vooraleer hij haar ziet. De lucht vibreert rondom de ranke gestalte die onzeker tussen de toog en een stoel laveert en met systematische blik alle tafeltjes afspeurt. Wanneer haar hoofd na enkele seconden rusteloos rondkijken naar rechts draait, vinden haar ogen zijn charmante glimlach.

‘Dag Jessy,’ begroet hij haar zelfverzekerd.

‘O, je bent er,’ reageert ze met duidelijke opluchting.

Zijn hypothese klopt helemaal. Haar controledrang duldt geen chaos.

‘Heb je het kunnen vinden?’

‘Ja,’ glimlacht ze, terwijl ze een vluchtige blik op haar horloge werpt.

‘Je bent niet laat,’ snijdt hij haar de pas af voordat ze weer heeft kunnen opkijken. ‘Ik ben vroeg.’

Ze is erg lang. Zoals veel lange vrouwen onbewust doen, houdt ze haar rug lichtjes gebogen, wat haar bescheiden boezem de kans ontnemt om maximaal tot zijn recht te komen. Ze draagt een strakke, zwarte broek en daarboven een fuchsia tuniekje met een boothals. De halsuitsnijding laat de scherpe contouren van haar sleutelbeenderen zien.

Jessy Theeuwis gaat zitten en glimlacht beleefd. Haar lippen zijn dun en de jukbeenderen in haar gezicht erg geprononceerd.

‘Bedankt dat je wilde komen,’ zegt hij vriendelijk.

‘We hadden een afspraak, toch?’ zegt ze verrassend snel.

Haar leven volgt strakke regels en afspraken, bedenkt hij onwillekeurig. Precies zoals hij het had ingeschat.

‘Mijn eerste afspraakje bovendien.’

‘Meen je dat nu? Een knappe jongedame als jij? Dat kan ik bijna niet geloven.’

‘Niet overdrijven. Zo bijzonder ben ik niet.’

‘Toch wel. Het menselijk lichaam is trouwens altijd een heel bijzonder iets.’

Ze kijkt alert, alsof ze achter zijn uitlating een onwelkome seksuele intentie bespeurt.

‘Hoe bedoel je dat?’ waagt ze het te vragen.

‘Het gedraagt zich zoals het wordt behandeld. Wie gezond leeft, ziet er meestal ook gezond uit.’

‘O, op die manier,’ reageert ze duidelijk opgelucht.

‘Zullen we alvast iets te eten bestellen?’ stelt ze aansluitend voor.

‘Je komt graag meteen ter zake,’ glimlacht hij. ‘Dat ben je waarschijnlijk gewend van je werk op school.’

‘Ja, precies,’ antwoordt ze kordaat. ‘Als je met je leerlingen geen duidelijke structuur volgt, dan loopt alles in het honderd.’

Voor de vorm kijkt hij op de kaart. In werkelijkheid weet hij allang wat hij zal eten, want ieder detail van deze avond heeft hij met grote zorg voorbereid.

‘Voor mij de salade niçoise en een glas water alsjeblieft,’ zegt ze wanneer de serveerster langskomt.

Hij had gegokt op vis of een slaatje.

‘Ik neem een steak saignant met pasta en warme groenten. En een karaffe rode wijn,’ voegt hij er nog aan toe.

‘Met één of twee glazen?’ wil de serveerster weten.

Hij werpt een overbodige vragende blik in Jessy’s richting.

‘Nee, dank je. Ik drink niet.’

Precies wat hij al dacht.

‘Lerares Frans dus,’ zegt hij zodra de serveerster uit het gezichtsveld is verdwenen. ‘Hou je van die job?’

Ze kijkt hem een ogenblik schaapachtig aan, alsof hij haar net heeft gevraagd of ze het een goede zaak vindt dat de zon iedere dag in het westen ondergaat.

‘Ik doe dit al twintig jaar,’ zegt ze uiteindelijk. ‘Ik ken mijn vak tot in detail en de leerlingen hebben respect voor me. Dat is ook logisch, want ik ben streng maar niet onrechtvaardig.’

‘Dat kan ik me bij jouw persoon gemakkelijk voorstellen.’

‘Dank je,’ zegt ze, zich niet realiserend dat zijn opmerking veeleer op de strengheid dan op de rechtvaardigheid sloeg.

‘Natuurlijk heb je met onderwijs veel werk. Ik wil altijd tot in de puntjes voorbereid zijn. Maar dat moet ook als je wilt dat het goed gaat.’

Hij vraagt zich af of ze ook op vanavond tot in de puntjes is voorbereid en wat ze dan precies heeft gedaan. Draagt ze ondergoed dat gemaakt is om gezien te worden?

‘Laat je dan nooit iets aan het toeval over?’ vraagt hij nieuwsgierig.

‘Waarom zou ik dat doen? Het toeval is voor de anderen. Niet voor mij.’

‘*L'enfer, c'est l'autre,*’ grijnst hij. ‘Sartre had waarschijnlijk gelijk.’

Het voelt bijna weldadig om al zijn verwachtingen over Jessy Theeuwis ingevuld te zien. Ze prikt in haar salade en taxeert ieder blaadje op onvolmaaktheden alvorens het in haar mond te stoppen, zonder het voedsel met haar lippen aan te raken.

‘Was je al lang op *Lovequest* actief?’ vraagt hij.

‘Toch al enkele maanden, maar ik ben niet echt op zoek naar een relatie.’

Bijna verslikt hij zich in een stukje vlees, terwijl de betekenis van haar woorden met pijnlijke directheid tot hem doordringt.

Hij ademt diep in en beheerst zich.

‘In je profieltekst stond nochtans dat je een man aan je zijde zocht.’

‘Ja, maar niet in de klassieke zin van het woord. Dat laat mijn job niet toe.’

Ze liegt, denkt hij. Niet over die job, want ze is duidelijk het soort vrouw dat daadwerkelijk gelooft dat haar lessen Frans een fiasco zullen worden als ze niet elke *participe passé* thuis voor de spiegel heeft gerepeteerd. Maar ze moet hem niet.

Hij moet rustig blijven. Zich inhouden. Dit is immers al zo vaak gebeurd.

‘Wat zoek je dan wel?’ vraagt hij beheerst.

‘Ik weet het niet precies. Ik zie wel wat er op mijn pad komt.’

Het is het typische, nietszeggende antwoord van de vrouwen die hem niet willen. Maar hij mag zich niet uit het veld laten slaan. Jessy Theeuwis weet niet beter.

Nu ze het punt hebben bereikt waar het allemaal om draait, kijkt ze naar links om zijn blik te ontwijken.

‘Mooi beest,’ zegt ze. ‘Zo exotisch dat hier een papegaai achter glas zit! Hij vindt het vast leuk om naar de mensen te kijken.’

‘Het is een vrouwtje,’ reageert hij zakelijk. ‘Vroeger zaten er twee papegaaien, maar het vrouwtje was erg dominant. Ze heeft haar mannetje uitgehongerd door altijd op de voederbak te gaan zitten zodat hij niet kon eten.’

‘Meen je dat nu? Dat is vreselijk! Hoe kunnen dieren elkaar zo iets aandoen?’

‘Misschien kijken ze het wel af van de mensen,’ repliceert hij koeltjes.

Jessy slikt en kijkt onthutst.

6

Het enige voordeel aan de dag na Pasen is dat de chocolade voor de helft van de prijs wordt verkocht. Met een glas water zit Patricia aan de keukentafel terwijl ze zich een beetje misselijk voelt. Haar donkerblonde haar staat wild en de spiegel laat vreselijke wallen onder haar ogen zien. Hoe zelig is het om je opgelucht te voelen wanneer je de zoveelste feestdag hebt overleefd?

Kort na middernacht in het nachtwinkeltje om de hoek melk en honing kopen omdat ze weer eens niet kon slapen, had niet bepaald feestelijk gevoeld. De paaseieren die de Pakistaan met een zuur gezicht voor haar in de plastic tas had gestopt, liggen op haar maag. Het is nog maar halfvijf in de ochtend, maar slapen zit er niet meer in.

Daarbovenop kan ze straks niet eens naar kantoor om haar gedachten te verzetten. De feestdagen negeren en gewoon gaan werken was geen optie; ze heeft nu al zoveel overuren dat Sanders haar quasi heeft verplicht een deel ervan op te nemen.

‘We kunnen niets uitbetalen, dat weet je,’ had hij op brommende toon gezegd alsof het haar om het geld te doen was.

In werkelijkheid vond hij dat ze moest uitrusten, zodat ze deze verdwijningszaak snel kan oplossen en hij kan ontsnappen aan het risico om door een stelletje journalisten te schande te worden gezet.

Jammer genoeg beseft Sanders niet dat deze dagen thuis haar alleen maar meer moe maken, zeker na het debacle met de mislukte date. Overdag toezien hoe de burens familiefeestjes organiseren en zich vrolijk maken over de beginnende lente zou nog draaglijk zijn als ze ’s

nachts zou kunnen slapen. Maar de nachten zijn de hel, met dat zware gewicht op haar borstbeen, weggedrukte herinneringen die door haar hoofd malen en de ultieme uitzichtloosheid van de duisternis diep vanbinnen.

Patricia zucht en neemt een slok van de zoete venkelthee die ze voor zichzelf heeft gemaakt. Daarna voelt ze zich opgeblazen en heeft ze een weë smaak in haar mond. Ze staat op en bekijkt haar buik en billen in de grote spiegel in de slaapkamer. Ze is vijfendertig. Al vijftien jaar na de fysieke aftakeling waarvan men zegt dat die op je twintigste begint. Hoewel ze door haar onregelmatige job te weinig eet om te kunnen aankomen, bevalt het spiegelbeeld haar niet. Haar buik is niet plat genoeg en haar billen zijn te dik. Ze voelt zich een bleek, vergeten paaskonijn dat niet eens meer voor de helft van de prijs kan worden verkocht.

Om haar gedeprimeerde gevoel kwijt te raken, besluit ze online te gaan. Dat zal haar tenminste afleiden van haar sombere hersenspinsels.

Voor de zoveelste keer probeert ze zichzelf ervan te overtuigen dat het vanuit onderzoeksstrategisch standpunt een logische zet was om met Marnix Veldkamp een afspraak te maken. Alleen door dat te geloven kan ze zichzelf wijsmaken dat ze in staat is om de opdracht die ze heeft tot een goed einde te brengen.

Nadat ze contact had gelegd met alle mannen op *Lovequest* die binnen de plausibele leeftijdscategorie vielen, had ze Matthieu ingeschakeld.

Om niet bedolven te raken onder een berg mails waarin het vergeefs zoeken zou zijn, had ze hem gevraagd of hij een paar dingen voor haar kon uitzoeken.

‘Van het profiel van Runner weten we dat hij met Merel Jacobs een afspraak maakte. Kan je uitzoeken hoe Runner zich op de site gedroeg? Hoeveel minuten hij gemiddeld online was? Hoe vaak hij zijn mail checkte? En op welke tijdstippen hij inlogde? Op basis daarvan

kunnen we op zoek gaan naar gelijkaardige profielen. Dat maakt het iets makkelijker om een selectie te maken in de reacties die binnenkomen.’

Want ze kreeg antwoord van drieëntachtig mannen. Sommigen stuurden een knipoog terug, terwijl anderen een algemeen bericht stuurden om wat meer over haar te weten te komen.

Nog voordat Matthieu klaar was met het analyseren van het internetgedrag van de profielen, had Patricia het licht gezien. Een van de geïnteresseerde mannen vertelde haar in een mail dat hij nog geen ervaring had met online daten en liever gewoon met haar in een café zou willen afspreken. Hij gebruikte de woorden ‘elkaar in de ogen kijken’, die verdacht veel leken op iets wat Runner naar Merel had gestuurd. En hij stelde meteen xo voor als plaats om af te spreken.

Die man was Marnix Veldkamp. En wat hij zei, kon onder geen beding toeval zijn.

Dat is wat ze toen had geconcludeerd.

Zo gek was dat niet, maar toch had ze het bij het verkeerde eind gehad. Ze had het onmiskenbare gevoel gehad dat ze er heel dichtbij zat. Als dat werkelijk zo was, dan is het nu slechts een kwestie van tijd vooraleer ze de echte dader op het spoor komt. Héél weinig tijd als het aan haar ligt.

Zodra ze is ingelogd op *Lovequest*, kan ze haar ogen haast niet geloven.

Dit moet toeval zijn. Zoveel geluk heeft ze nog nooit gehad.

Toch staat het er heel duidelijk. Een van de profielen uit de lijst waar ze doorheen is gescrold, heeft de nickname ‘Extraordinary’. Leeftijd: drieënveertig. Geen foto. Regio: Limburg. Extraordinary is de volledige naam van brasserie xo.

Is dit het uitdagende spel van een dader die overmoedig is geworden? Als dat zo is, dan heeft ze te maken met een kerel die nergens voor terugdeinst. Maar dat doet zij ook niet.